

var nævnt noget særliq. kunde der kun vare tænkt paa Svig. Jeg sølte mig imidlertid forholdsvis rolig overfor ogsaa denne Bebrejdelse fra det ærede Medlem, da jeg ogsaa her kan henholde mig til det ærede Medlem fra Viborg, der har erklæret, at at han lige saa lidt er i Stand til at forstaa Paragraffen som jeg, at han ganske vist antager, at man ved Fortolkning og ved at sammenholde denne Paragrafs Straffebestemmelser med dem, som i Øvrigt findes i Lovens, sandsynligvis vilde komme til det Resultat, at der her kun er tænkt paa svigagtig Handling, men at det i hvert Tilfælde vilde være et tvivlsomt Fortolkningsspørgsmaal. Dette er altsaa ogsaa et Punkt, som vi have al mulig Grund til at rette, hvis vi ville bringe Loven i en saadan Stikfælde, at den ikke giver Anledning til Tvivl. — Dette var de forskellige Anker, som det ærede Medlem forleden fremsførte imod mig, og hvorved han vilde bevise, at jeg havde gjort mig skyldig i Overdrivelser, og det viser sig altsaa, at ikke paa et eneste Punkt havde det ærede Medlem Ret. Hvad jeg har udtalt, er tværtimod fuldstændig korrekt for ethvert Punkts Vedkommende. — Det ærede Medlem fremhævede da endvidere, at de Opfattelser, der bleve gjorte gældende af det ærede Medlem for Røge (Hørup) og mig med Hensyn til Skattens finansielle Virkninger, vare fuldstændige modstridende: at jeg mente, at Skatten vilde have den Virkning, at Forbruget af skattepligtigt Ol vilde gaa stærkt ned, og som Følge deraf mange Bryggere være udsatte for Ruin, medens det ærede Medlem fra Rjøge mente, at Forbruget ogsaa i Fremtiden vilde stige stærkt, og at Statskassen altsaa vilde faa en meget stor Indtægt. Jeg maa dertil sige, at jeg har i al Almindelighed ikke nogen Forpligtelse til at nære samme Ansuelser som det ærede Medlem fra Rjøge, og en lignende Forpligtelse overfor mig har han fra sin Side heller ikke; den Omstændighed, at en Lov kan angribes, at den kan findes uheldig og urimelig ud fra 2 forskellige Synspunkter, er i og for sig vissest ikke noget Argument for, at Loven er god. Men i det foreliggende Tilfælde er Sagen tilmed den, at disse 2 Opfattelser aldeles ikke staa i Modstrid med hinanden, og Sandheden er, at de begge vilde komme til at staa til. Naar det ærede Medlem ikke uden at blive gjort opmærksom derpaa selv har kunnet indse dette, viser det kun, hvor lidt vant han er til at beskæftige sig med den Slags Spørgsmaal, og hvor lidt han har gennemtænkt Konsekvenserne af et saadant Skattepaalæg. Der er ingen Tvivl om, at naar

der er gaaet en Række Aar, vil Følgerne af denne pludselige og vældige Stats Paalæg have udliauet sig: Folk vilde have vænnet sig mere eller mindre til Skattens Højde; og Forbruget vil igen begynde at stige. Forbruget vil ikke blive saa stort, som det vilde være, hvis Ollet var skattefrit; men naar man er kommen ud over et vist Punkt, og naar Befolkningaen vedbliver at stige, vil naturligvis Olfbruget atter tage til. Derimod den første og øjeblikkelige Virkning af Skatten, vil aldeles utvivlsomt være den, at Olfbruget tager af. Men det er en daarlig Trøst for de Bryggere, som blive ruinerede i Obergangstiden, at vide, at naar man først er kommen ud over den, kan man vente, at der kommer bedre Tider bagæfter. Det er en daarlig Trøst for dem, der saa flaaet Skindet op over Dreene, at vide, at de, der ere i Stand til at overleve denne Operation, kunne gøre sig Haab om igen at komme til at tjene noget senere hen. Og Sagen er, at de, hvem det særlig vil komme til at gaa ud over, ere de smaa Bryggerier. De store kapitalkraftige, rige Bryggerier, som ere i Stand til at leve en Række af Aar uden at faa Rente af deres Benge, ja maaste endogsaa at kunne med noget Tab, ville kunne staa denne Obergangstid igennem; men Smaabryggerne, de mindre velstaaende, de, som ikke ere i Stand til at bære en Række Aar, hvor de aldeles intet Udbytte faa af deres Bedrift, de ville gaa til Grunde. Det gælder for en hvilken som helst Forbrugsartikel, at Produktionen til enhver Tid er afpasset just saaledes, som Efterspørgselen kræver det, og de Industrier, som arbejde paa de ugunstigste Villkaar og med mindst Fortjeneste, men saaledes, at deres Produktion dog er nødvendig, for at der kan frembringes alskat tilstrækkeligt til at fylde op det Forbrug, som der er, det er dem, som, naar Forbruget tager af, først og fremmest vilde blive nødsagede til at standse deres Bedrift. Jeg vil yderligere tilføje, at selv om vi forudsatte, at Forbruget aldeles ikke gik ned, og at altsaa Statskassen lige straks fra første Færd fik en Indtægt, som var langt større, end man paa Forhaand kunde antage, saa er dermed aldeles ikke udelukket, at ogsaa da vilde alligevel en hel Række Bryggere blive ruinerede. Thi dette Resultat kunde kun tænkes opnaaet derved, at Bryggerne toge en stor Del af Skatten paa sig selv. Hvis de vare i Stand til at bære samtlige 7—10 Kroners Skat, er det klart, at saa vilde Forbruget aldeles ikke tage af; saa vilde Følgen af Skattens Paalæg kun blive den, at Bryggerne tjente mindre. Men det